

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/12693 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 6 april 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 maart 2007 is appellant met ingang van de volgende dag in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 april 2007, verzonden op 10 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant door middel van een schriftelijke verklaring, als bedoeld in artikel 70, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), in het daartoe bestemde register ingeschreven op 13 april 2007 en bij de Raad van State binnengekomen op 16 april 2007, hoger beroep ingesteld.

Desgevraagd heeft appellant bij brief van 25 april 2007 een memorie ingediend. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 3 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen appellant in de brief van 25 april 2007 heeft aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde, mede gelet op de uitspraak van de Afdeling van 8 mei 2007 in zaak no. 200702018/1 (aangehecht ter voorlichting van partijen), geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds hierom te worden afgewezen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.J.R. Hazen, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Lid van de enkelvoudige kamer

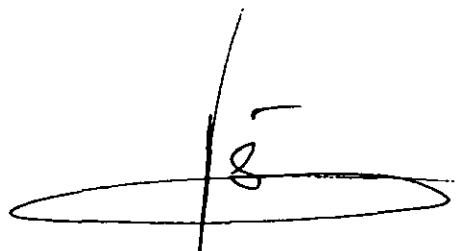
w.g. Hazen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 mei 2007

452

Verzonden: 16 mei 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

22.01.2007, 15:45

CIV. HAARLEM 023-5126678

ter de Wildt

NR. 9527

P.

NO. 814

P. 1

• Groningen

Y-Ar- MC bekwijk
DE. W. L. L.
050-0532104
Van H. Postma

Postadres Postbus 368
9700 AN BRONINGEN

Regio Groningen
Korpsonderdeel 1 Dnt Vreemdelingpolitie
Behandeld door M. van der Stoep
Telefoon 050-587 55 55
Fax 050-587 54 08
V-nummer / Zoek (Zoek-2808/2006)
Datum 21/01/2007
Onderwerp M110-A Maatregel van Bewaring

Maatregel van Bewaring

Ik, ondergetekende,

Hendrik van der Goot, inspecteur van het regionaal politiekorps Groningen, belast met het toezicht op vreemdelingen, tevens hulpofficier van justitie, leg met het oog op de uitzetting aan

de vreemdeling, zich noemende:

Achternaam	:
Voorna(a)m(en)	:
Geboortedatum	:
Geboorteplaats	:
Geboorteland	: Iran
Nationaliteit(en)	: Iraanse, Onbekend
Geslacht	: mannelijk

Ontvangen d.d.

22 MRT 2007

Centraal Inschrijfbureau
Vreemdelingenzaken
te Haarlem

de maatregel van bewaring op, zoals bedoeld in artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (geen rechtmatig verblijf).

Deze maatregel wordt gevorderd door het belang van de openbare orde omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat betrokkene zich aan de uitzetting zal onttrekken, hetgeen blijkt uit het feit dat betrokkene

- Niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het vreemdelingenbesluit 2000
- Ongewenst verklaard is
- Zich niet gehouden heeft aan zijn vertrektermijn
- Veroordeeld is terzake een misdrijf
- Verdacht wordt van het plegen van een misdrijf
- Eerder niet rechtmatig in Nederland verbleven heeft
- dewijle wordt opgegeven op 22 maart 2007 om 08.00 uur waarna vreemdelingenbewaring ingaat.

De maatregel is opgelost:

V.N.

Pagina 1 van 2

21. Mrt. 2007 10:15

GPV HC-TEAM ZWOLLE

NI. 0010

P. 0/32

22. MAR. 2007 15:45

WV HAARLEM 023-2126678

NL 9521

P. 4/0

kl. inv. door 13-30

ter de Willet
het KRAUSQUARTIER 650577289

NO. 014

P. 2/4

Plaats : Sappemeer
Datum : 22/03/2007
Tijd : 08:00 uur.

De Minister voor Vreemdelingen- en Integratie, van Justitie,
namens de Minister,
de hulpofficier van justitie,
de Inspecteur,
H. van der Goot

Handtekening

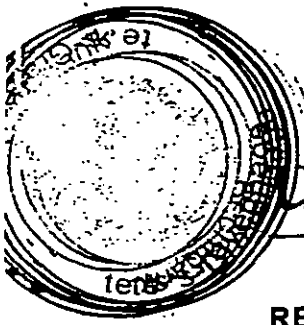
Regio-politie Groningen
De inspecteur van politie
H van der Groot

Een afschrift van deze maatregel is onmiddellijk aan de vreemdeling uitgereikt.

Beroep tegen deze maatregel kan schriftelijk worden ingesteld bij de rechtbank te 's-Gravenhage, Centraal Intakebureau Vreemdelingenzaken te Haarlem, faxnummer 023 - 512 6736. Hierbij dient gebruik te worden gemaakt van het model beroepschrift, zie 'www.rechtspraak.nl'.

Ontvangen d.d.

22 MRT 2007
Centraal Inschrijfbureau
Vreemdelingenzaken
te Haarlem

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 07/12693

Uitspraak op het beroep tegen de maatregel van bewaring op grond van artikel 59 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), toegepast ten aanzien van de vreemdeling genaamd, althans zich noemende:

geboren op
van Iraanse nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. J.F. de Ruijter de Wildt, advocaat te Groningen.

1. Ontstaan en loop van het geschil

1.1. De Staatssecretaris van Justitie, hierna verweerder, heeft op 21 maart 2007 aan eiser, die geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft, met het oog op de uitzetting de maatregel van bewaring opgelegd nu de openbare orde zulks vordert (artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000).

1.2. Eiser heeft hiertegen op 22 maart 2007 beroep ingesteld bij de rechtbank.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser doorgestuurd en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Bij faxbericht van 28 maart 2007 heeft eiser de gronden aangevuld.

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare terechtzitting van de rechtbank van 2 april 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Voor verweerder is als gemachtigde verschenen drs. B.H. Wezeman.

2. Rechtsoverwegingen

2.1. In deze procedure dient te worden beoordeeld of de toepassing en tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring in overeenstemming zijn met de wet en of deze in redelijkheid bij afweging van alle daarbij betrokken belangen gerechtvaardigd is.

2.2. Eiser heeft de rechtbank verzocht de opheffing van de maatregel te bevelen en schadevergoeding toe te kennen. De gemachtigde van eiser heeft aangevoerd dat eiser sinds 1996 in Nederland verblijft en op 27 februari 2007 ongewenst is verklaard, maar dat hij anders onder het generaal pardon zou zijn gevallen. Voorts stelt eiser dat er geen zicht bestaat op uitzetting naar Iran.

2.3. Verweerder heeft geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep en tot afwijzing van het verzoek om schadevergoeding.

2.4. Tijdens zijn strafrechtelijke detentie is eiser op 9 oktober 2006 meegedeeld dat gebleken is dat hij niet rechtmatig in Nederland verblijft en dat hij daarom na ontslag uit het strafrechtelijk traject op grond van het bepaalde in artikel 50, derde lid, Vw 2000 aansluitend zal worden overgebracht naar een plaats voor verhoor en aldaar zal worden opgehouden. Op 21 maart 2007 is eiser gehoord, in aanwezigheid van zijn advocaat. Op 22 maart 2007 is eiser na afronding van het strafrechtelijk traject in vrijheid gesteld en aansluitend op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 in bewaring gesteld.

2.5. De rechtbank is van oordeel dat de procedure leidend tot en de wijze van tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring in overeenstemming is met de wet. De bewaring is derhalve niet op die grond onrechtmatig.

2.6. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de openbare orde de inbewaringstelling vordert. In de maatregel heeft verweerder het vermoeden van onttrekking aan de uitzetting gebaseerd op de omstandigheid dat eiser niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000, ongewenst verklaard is, zich niet gehouden heeft aan zijn vertrektermijn, veroordeeld is voor een misdrijf, verdacht wordt van het plegen van een misdrijf en eerder niet rechtmatig in Nederland verbleven heeft. De rechtbank is van oordeel dat het vermoeden dan ook gerechtvaardigd is dat eiser zich, indien in vrijheid gesteld, aan de voorgenomen uitzetting zal onttrekken.

Het voortduren van de bewaring is niet onrechtmatig, nu voldoende zicht bestaat op uitzetting van eiser op afzienbare termijn. De rechtbank laat daarbij wegen dat de Dienst Terugkeer en Vertrek (DT&V) op 7 maart 2007, derhalve nog tijdens de strafrechtelijke detentie van eiser, een aanvraag heeft verzonden om een presentatie bij de Iraanse autoriteiten. Uit het faxbericht van 30 maart 2007 blijkt dat de zogenoemde laissez-passer (lp-)kamer van DT&V verweerder heeft laten weten dat zij de op 7 maart 2007 verzonden aanvraag niet hadden ontvangen. Vervolgens is op 28 maart 2007 de aanvraag ter verkrijging van een laissez-passer nogmaals verzonden naar de lp-kamer van DT&V. Ter zitting heeft verweerder meegedeeld dat de Iraanse autoriteiten weliswaar documenten eisen en dat eiser die niet heeft, maar dat eerst eisers nationaliteit nog dient te worden vastgesteld. Daartoe is genoemde aanvraag ingediend. Eerst na telefonische presentatie zal de consul aangeven of eiser uit Iran komt of niet. Gezien de beperkte capaciteit bij de Iraanse autoriteiten zal eiser niet eerder dan over vier tot zes weken telefonisch gepresenteerd kunnen worden.

De rechtbank stelt vast dat het betoog van eiser ter zitting ten aanzien van het zogenoemde generaal pardon uitgaat van de fictie dat eiser niet ongewenst zou zijn verklaard. Feit is echter dat eiser bij beschikking van 27 februari 2007 ongewenst is verklaard, hetgeen een contra-indicatie is voor het van toepassing kunnen zijn van het generaal pardon. De omstandigheid dat eiser bezwaar heeft gemaakt tegen de beschikking van 27 februari 2007 doet daar niet aan af. Voorts stelt de rechtbank vast dat de bij brief van 28 maart 2007 door eiser ingezonden stukken gericht zijn op de ongewenstverklaring van eiser, welke in dit geding niet ter beoordeling staat.

Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat niet gezegd kan worden dat geen zicht op uitzetting bestaat en voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder vooralsnog voldoende voortvarend heeft gehandeld.

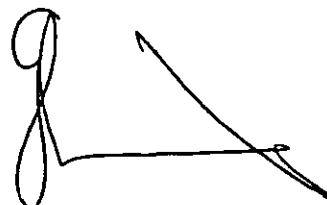
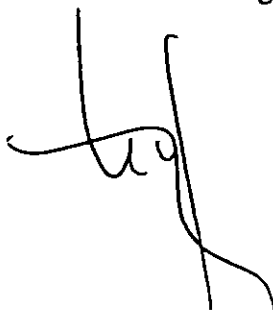
2.8. Gelet op het voorgaande is het beroep ongegrond en bestaat geen aanleiding om schadevergoeding toe te kennen.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

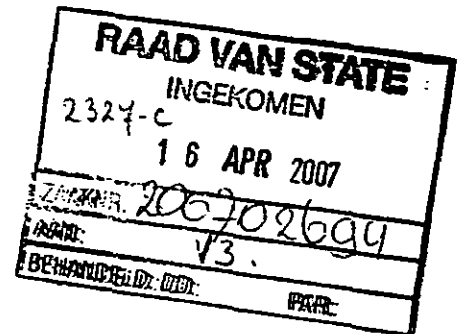
Aldus gegeven door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van H.M. Eleveld als griffier op 6 april 2007.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen een week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage) onder vermelding van 'Hoger beroep vreemdelingenzaken'. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

10 APR 2007

VERKLARING

Volgnummer: 276/2007

Aan de directeur van P.I. Ter Apel te Ter Apel

Ondergetekende : .

Geboren : .

Wenst hoger beroep in te stellen, tegen de afwijzing 1^e beroep in bewar
stelling, waarvan uitspraak d.d. 06-04-2007, van de Vreemdelingenkan
te 's Gravenhage, nevenzitting te Groningen.

Zaaknr.: AWB 07-12693.

V nr.:

Ter Apel, 13 april 2007

Advocaat en procureur

Loopplank 56
9732 EC Groningen

Telefoon: 050-5418306
Mobiel : 06-51312057
Fax : 050-8532184
E-mail : j.f.deruijterdewildt@keyaccess.nl

PER TELEFAX EN FALKKOERIER
Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak
vreemdelingenkamer, t.a.v. mr. P. Wilderink
Postbus 20019
2500 EA 's GRAVENHAGE

Faxnummer: 070-3651380

Inzake: Hoger Beroep
Inzake vreemdelingenbewaring van:

Iraanse nationaliteit,
gedetineerd in
Uw nummer: 2007 02694/1/V3
CRV nummer:

Groningen, 25 april 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
25 APR 2007	
ZAAKNR.	
AAN: <i>V3-wildernu</i>	
BEHANDELD: DD:	PAR:

, geboren , nationaliteit Iraniër, gedetineerd in de
, heeft door tussenkomst van de directeur van de voornoemde
penitentiare inrichting op 13 april 2007 hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de Rechtbank
's Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen met zaaknummer AWB 07-12693 van 6 april 2007,
verzonden op 10 april 2007, waarbij zijn beroep tegen de beslissing van de Staatssecretaris van Justitie
van 21 maart 2007 om hem met het oog op zijn uitzetting de maatregel van vreemdelingenbewaring op
te leggen ongegrond is verklaard met afwijzing van zijn verzoek om schadevergoeding.

Bij brief van 18 april 2007 door tussenkomst van de directeur van genoemde penitentiare inrichting af
te geven aan appellant heeft Uw Afdeling appellant in persoon meegedeeld, dat niet alle formaliteiten
waren verricht. Appellant werd daarom tot en met 26 april 2007 in de gelegenheid gesteld om de in de
voornoemde brief aangegeven verzuimen te herstellen.

Op 20 april 2007 heeft Uw afdeling vervolgens telefonisch contact met ondergetekende opgenomen.
Bij faxbrief van 20 april 2007 heeft ondergetekende zich desgevraagd bereid verklaard om de
behandeling van deze zaak van appellant over te nemen. Naar aanleiding van genoemd
telefoongesprek van 20 april 2007 is ook een last tot toevoeging uit gegaan naar de Raad voor de
Rechtbijstand te Leeuwarden.

Voor zover nodig verklaart ondergetekende hierbij allereerst, dat appellant mij bepaaldelijk heeft
gevolmachtigd om in deze zaak verder als zijn gemachtigde op te treden en hem als zodanig in deze
zaak te vertegenwoordigen.

* Lid van de Vereniging asieladvocaten en -juristen Nederland (VAJN)

*Aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in voorkomend geval door de
beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitgekeerd.

Onder verwijzing naar de inhoud van voornoemde brief van Uw Afdeling van 18 april 2007 aan appellant wordt hierbij een afschrift overgelegd van voornoemde uitspraak van de Rechtbank te 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen van 6 april 2007 (bijlage 1).

Appellant kan zich niet met deze uitspraak verenigen. Hij heeft de volgende grieven:

Grief 1

Ten onrechte heeft de Rechtbank in r.o. 2.5 van genoemde uitspraak overwogen, dat de getroffen maatregel niet onrechtmatig is.

Grief 2

Ten onrechte heeft de Rechtbank in r.o. 2.6 overwogen, dat geïntimeerde zich terecht op het standpunt heeft gesteld, dat de openbare orde inbewaringstelling vordert en dat dit gebaseerd kan worden op het vermoeden, dat appellant zich aan zijn uitzetting zal onttrekken, omdat hij niet beschikt over identiteitspapieren, hij zich niet gehouden heeft aan de vertrektermijn, hij ongewenst is verklaard, hij veroordeeld is vanwege een misdrijf, hij eerder niet rechtmatig in Nederland heeft verbleven.

Grief 3

Ten onrechte heeft de Rechtbank eveneens in r.o. 2.6 overwogen, dat het voortduren van de bewaring niet onrechtmatig is, omdat voldoende uitzicht zou bestaan op de uitzetting van appellant binnen afzienbare termijn en omdat geïntimeerde met betrekking tot zijn uitzetting ook voldoende voortvarend zou zijn opgetreden.

Grief 4

Ten onrechte heeft de Rechtbank het in r.o. 2.6 tweede alinea in verband met het op handen zijnde generaal pardon over "een fictie". Dit geeft aan, dat de Rechtbank datgene wat door appellant op dit punt naar voren is gebracht niet op de juiste merites heeft beoordeeld en ook niet in zijn juiste context heeft geplaatst. De uitspraak van de Rechtbank ontbeert op dit onderdeel dan ook een deugdelijke motivering.

Toelichting.

1. Uit de vier hierboven als afzonderlijke grieven geformuleerde grieven blijkt, dat appellant zich met geen van de onderdelen van de uitspraak kan verenigen. De aangevoerde grieven zullen hieronder gezamenlijk worden behandeld en toegelicht.
2. Appellant is in 1996 uit Iran naar Nederland gevlucht. Hij is zonder documenten in Nederland toegelaten, waar hij asiel heeft aangevraagd. Duizenden andere asielzoekers zijn zonder documenten net als appellant ook in Nederland toegelaten.
3. Zij vader was al eerder om politieke redenen naar Nederland gevlucht. Ook zijn moeder en zijn broer waren al eerder naar Nederland gekomen om zich bij de vader van appellant te kunnen voegen. Vader, moeder en broer hebben intussen de Nederlandse nationaliteit verkregen.
4. Appellant verblijft dus al zo 'n elf jaar in Nederland. Hij heeft de eerste jaren met zijn broer bij zijn beide ouders in Nederland gewoond. Na de echtscheiding is hij bij zijn moeder gaan wonen, die invalide is en dagelijks zijn hulp nodig heeft. Hij heeft zich nooit voor de Nederlandse autoriteiten eerder schuilgehouden. Zijn woonadres is bij de instanties bekend.

* Lid van de Vereniging asieladvocaten en –juristen Nederland (VAJN)

* Aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in voorkomend geval door de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitgekeerd.

5. De feiten, dat hij nog altijd niet over identiteitspapieren beschikt, dat hij het land niet binnen de voor hem geldende vertrektermijn (vrijwillig) heeft verlaten en dat hij nog altijd niet rechtmatig in Nederland verblijft, kunnen dus nooit redengevend zijn geweest voor het standpunt, dat na elf jaar een bewaring nu ineens wel geboden zou zijn. Hetzelfde geldt immers ook voor duizenden anderen vreemdelingen. Die zijn ook niet in bewaring gesteld en zullen binnenkort zelfs onder het komende generaal pardon vallen, waarbij hun verblijf alsnog zal worden gelegaliseerd.
6. Het enige wat appellant wel onderscheidt van de hiervoor bedoelde groep is, dat hij vanwege een misdrijf is veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen maanden en dat hij ook ongewenst is verklaard.
7. Tegen de ongewenstverklaring heeft appellant echter tijdig een bezwaarschrift ingediend. Verder heeft hij ook een verzoek tot het treffen van voorlopige voorzieningen ingediend met het doel om de behandeling van zijn bezwaarschrift in Nederland te kunnen afwachten.
8. Het ging er in beroep niet om, dat van de Rechtbank ook een oordeel werd gevraagd over de rechtmatigheid van de ongewenstverklaring. Dat laatste staat inderdaad in dit kader niet ter beoordeling van de Rechtbank. Wel gaat het hier om de vraag of er van de kant van geïntimeerde zodanige klemmende redenen zijn aangevoerd, dat het gerechtvaardigd is, dat appellant de rechtsgang inzake zijn ongewenstverklaring niet eens meer in Nederland zou mogen afwachten.
9. Appellant bestrijdt, dat hij bij vrijlating een bedreiging zou vormen voor de openbare orde. In eerste aanleg is van de kant van appellant het strafvonnis al overgelegd. Uit dat vonnis blijkt in de eerste plaats, dat appellant in al die elf jaar, dat hij in Nederland verblijft, nooit eerder vanwege een verdenking met politie en justitie in aanraking is gekomen en dat hij als een "first offender" moet worden beschouwd. Daar uit blijkt al, dat appellant niet als een gevaar voor de openbare orde kan worden beschouwd. Dat blijkt ook uit de zeer specifieke omstandigheden, die tot het delict hebben geleid.
10. Uit de motivering van de straf en de strafmaat blijkt bovendien, dat appellant niet zozeer vanwege zijn daad, maar vooral vanwege zijn opvattingen, die hij achteraf over zijn daad heeft geventileerd, in verhouding nogal zwaar is bestraft. Uit de motivering van de Rechtbank valt bij een positieve benadering van de tekst namelijk af te leiden, dat de Rechtbank door middel van het strafvonnis in deze zaak kennelijk een "statement" aan moslimmannen in het algemeen heeft willen afgeven m.b.t. de in Nederland geldende waarden en normen en speciaal m.b.t. omgang tussen man en vrouw binnen een relatie. Niet de speciale maar de generale preventie heeft de Rechtbank bij haar vonnis in deze zaak dus voor ogen gestaan. Door de strafmotivering kan de strafmaat van negen maanden gevangenisstraf naar de opvatting van appellant dan ook niet als maatstaf dienen inzake de beoordeling van de mate waarin de openbare orde zou worden bedreigd, indien appellant zou worden vrijgelaten.
11. Het betreffende strafvonnis roept in ieder geval voor de beoordeling van dat gevaar een aantal zeer wezenlijke vragen op. Om die reden kan onmogelijk klip en klaar worden aangenomen, dat appellant een zodanige bedreiging voor de openbare orde zou opleveren, dat hij onmiddellijk Nederland dient te worden uitgezet. Ook het openbaar ministerie Groningen heeft ingezien, dat met betrekking tot deze zaak een aantal zeer principiële vragen spelen en alle medewerking toegezegd om tot een verdere verheldering van de strafzaak te komen. De strafzaken tegen de mededaders, zijn bovendien ook nog niet afgewikkeld.

* Lid van de Vereniging asieladvocaten en -juristen Nederland (VAJN)

*Aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in voorkomend geval door de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitgekeerd.

12. Ook als de betrokken belangen tegen elkaar worden afgewogen, kan niet gesteld worden, dat het belang van geïntimeerde bij een uitzetting op korte termijn zou moeten prevaleren boven de persoonlijke belangen van appellant en die van zijn in Nederland wonende familie. Appellant kan wat dat betreft ondermeer verwijzen naar de jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in bijvoorbeeld de zaak . Verwezen wordt hierbij naar zijn langdurig verblijf in Nederland, het feit, dat zijn ouders en zijn broer in Nederland wonen en de Nederlandse nationaliteit hebben verkregen en de bijzondere band die appellant met zijn moeder heeft en haar handicaps, waardoor zijn moeder ook afhankelijk is van mantelzorg door een familielid.
13. In deze zaak speelt daarnaast nog iets anders. Niet fictief maar eveneens een feit is hier, dat appellant “in het zicht van de haven” voor het eerst in aanraking is gekomen met justitie en de strafrechter. Aan de bijzondere aspect kan in deze zaak onmogelijk worden voorbijgegaan.
14. Het staat ook vast, dat als hij niet in die problemen was gekomen, dat uitzetting dan niet aan de orde zou zijn geweest. In dat geval zou appellant onder de komende regularisatie regeling zijn komen te vallen. In dat geval zou ook de motie Van Deysebloem c.s. en de toezegging van de regering gegolden hebben om geen vreemdelingen die in aanmerking zouden komen voor het komende generaal pardon meer uit te zetten.
15. De uitwerking van de bedoelde regularisatie regeling is bovendien nog niet voltooid. Het doel van het komende generaal pardon is om een langzamerhand steeds schrijnender maatschappelijk en sociaal probleem op te lossen door in één keer zo gezegd “schoon schip te maken”.
16. Bij elke ingreep van het bestuur en/ of de regelgever bestaat het gevaar, dat de betreffende interventie weer tot andere nieuwe onevenwichtigheden en onrechtvaardigheden leidt. Het is daarom niet voor niets, dat de verdere uitwerking van het generaal pardon nog de nodige hoofdbrekens en tijd kost. Het is algemeen bekend, dat over de zogenaamde randgevallen en de precieze contra-indicaties nog wordt gediscussieerd. Appellant is in feite ook zo’n schrijnend randgeval. Het kan volgens appellant niet zo zijn, dat zijn bewaring mag worden voorgezet, omdat de overheid nog altijd niet weet hoe met dergelijke gevallen moet worden omgegaan.
17. Het is verder ook algemeen bekend, dat de Iraanse autoriteiten geen LP’s verstrekken aan landgenoten die niet vrijwillig maar gedwongen naar Iran moeten terugkeren. Alle projecten om vreemdelingen zonder de vereiste papieren toch naar Iran uit te zetten, zijn verder ook mislukt. Het is eveneens een ervaringsfeit, dat geïntimeerde in bewaringszaken zeer bedreven is om de schijn te wekken, dat er zicht op uitzetting bestaat. In deze zaak heeft geïntimeerde zich van een nieuwe vondst op dat gebied bediend. Zo is van de kant van geïntimeerde om kennelijk meer tijd te winnen en de schijn nog enige tijd te kunnen ophouden gesteld, dat appellant zal worden gepresenteerd aan de Iraanse consul om zijn nationaliteit te kunnen vaststellen. Dat appellant de Iraanse nationaliteit heeft hoeft niet meer te worden vastgesteld. Zijn nationaliteit en de oorspronkelijke nationaliteit van zijn ouders en broer is al jaren bij de Nederlandse autoriteiten bekend en vastgesteld. Ten onrechte heeft de Rechtbank dat niet voorzien.

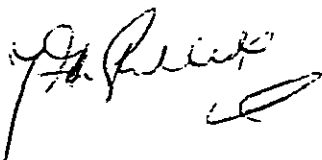
* Lid van de Vereniging asieladvocaten en –juristen Nederland (VAJN)

*Aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in voorkomend geval door de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitgekeerd.

18. Uit het bovenstaande blijkt ook, dat appellant alle reden heeft om de kwestie van zijn ongewenstverklaring desnoods tot aan de hoogste rechterlijke instantie voor te leggen en dat hij eveneens zolang een dergelijke procedure nog aanhangig is tevens recht en belang heeft om alle hem ter beschikking staande rechtsmiddelen aan te wenden om te voorkomen, dat hij voortijdig Nederland kan worden uitgezet.
19. Er kan gezien alle omstandigheden ook niet gesteld worden, dat appellant op dat terrein een bij voorbaat kansloze strijd voert. Zicht op uitzetting binnen afzienbare tijd ontbreekt.
20. Tenslotte loopt appellant ook nog een artikel 3 EVRM risico en wordt er een HASA aanvraag voor hem voorbereid.
21. Appellant is dan ook van mening, dat hem ten onrechte de maatregel van vreemdelingenbewaring is opgelegd en dat de bewaring ten onrechte ook is voortgezet.

Verzoek.

Appellant verzoekt Uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak te vernietigen en om opnieuw rechtdoende het besluit van geïntimeerde van 21 maart 2007 tot zijn inbewaringstelling te vernietigen met veroordeling van geïntimeerde tot een schadevergoeding voor de dagen, die hij in bewaring heeft doorgebracht en in de kosten van dit geding.

J.F. de Ruijter de Wildt
(gemachtigde)

* Lid van de Vereniging asieladvocaten en -juristen Nederland (VAJN)
* Aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in voorkomend geval door de
beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitkeerd.